— Τέκνον, εἶμαι ἀνάξιος μοναχός, ὅστις, μαθὼν ὅτι διατελεῖτε ἐν κινδύνῳ, ἦλθον νὰ λαλήσω ὑμῖν περὶ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας σας.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἑτοιμοθάνατος· θεωρῶ ὅμως περιττὴν τὴν ὑμετέραν μέριμναν, διότι αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν καλλίτερον.

Ὁ Γορανφλότος ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Τὸ πιστεύετε ; εἶπεν.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ἀπάτη τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σας ἴδῃ θνήσκοντα ἀνεξομολόγητον.

— Ὁ Σατανᾶς ἐπλανήθη, εἶπεν ὁ ἀσθενής, διότι πρὸ μικροῦ ἐξωμολογήθην.

— Εἰς τίνα ;

— Εἰς ἄξιον ἱερέα, ἐλθόντα ἐξ Ἀβινιῶνος.

Ὁ Γορανφλόντος ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Δὲν ἦτο ἱερεύς, εἶπε.

— Πῶς ! δὲν ἦτο ἱερεύς, ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος.

— Ὄχι.

— Πόθεν τὸ ἠξεύρετε ;

— Τὸν γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Γορανφλότος μὲ τόνον φωνῆς τόσον πειστικόν, ὥστε, ὅσον ἂν ἦναι ἐν γένει δύσκολον νὰ συγχυσθῶσιν οἱ δικηγόροι, ὁ ἡμέτερος Δαυὶδ ἐταράχθη. Ἀφοῦ δ' ἡ κατάστασις τῆς ὑγιείας ὑμῶν δὲν βελτιοῦται, προσέθετο ὁ μοναχός, πρέπει νὰ ἐξομολογηθῆτε.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ θέλω, εἶπεν ὁ δικηγόρος μὲ φωνὴν ἰσχυροτέραν· πλὴν θὰ ἐξομολογηθῶ πρὸς ὅντινα ἐγὼ θέλω.

— Δὲν ἔχετε καιρὸν νὰ ζητήσητε ἕτερον πνευματικόν, τέκνον μου, ἀφοῦ δ' εἶμαι ἐδῶ ἐγώ . . .

— Πῶς δὲν ἔχω καιρόν, ἀνέκραξεν ὁ ἀσθενὴς μὲ ἔτι ἰσχυροτέραν φωνήν· ἀφοῦ σᾶς λέγω, ὅτι αἰσθάνομαι καλλίτερα ; ἀφοῦ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι θὰ διαφύγω τὸν κίνδυνον ;

Ὁ Γορανφλότος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν διὰ τρίτην φοράν.

— Καὶ ἐγώ, εἶπε μετὰ τοῦ αὐτοῦ φλέγματος, σᾶς βεβαιῶ, τέκνον μου, ὅτι οὐδὲν καλὸν ἐλπίζω δι' ὑμᾶς· εἶσθε καταδεδικασμένος ὑπό τε τῶν ἰατρῶν καὶ ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας· ἠξεύρω, ὅτι εἶναι θλιβερὸν ὅ,τι σᾶς λέγω, ἀλλὰ πάντες ἐκεῖ φθάνομεν ταχέως ἢ ἀργά· ὑπάρχει ἡ στάθμη, ἡ στάθμη τῆς δικαιοσύνης· ἄλλως εἶναι παρήγορον ν' ἀποδημῇ τις τοῦ προσκαίρου τούτου κόσμου, ἀφοῦ θ' ἀναστηθῇ εἰς τὸν ἕτερον, τὸν αἰώνιον. Αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας τὸ ἔλεγε, τέκνον μου, ἐνῷ ἦτο ἐθνικός. Ἐμπρός, ἐξομολογήθητε, ἀγαπητὸν τέκνον.

— Ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ, πάτερ μου, ὅτι αἰσθάνομαι ἤδη ἰσχυρότερος ἴσως εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁγίας παρουσίας σας.

— Πλάνη, τέκνον μου, πλάνη, ἐπέμεινε λέγων ὁ Γορανφλότος· κατὰ τὰς τελευταίας στιγμάς, ὑπάρχει ψευδὴς ἐπάνοδος τῶν ζωτικῶν δυνάμεων· εἶναι ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς σβεννυμένης λυχνίας. Ἐμπρός, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, καθήσας πλησίον τῆς κλίνης, εἴπατέ μοι τὰς ραδιουργίας, τὰς συνωμοσίας, τὰς μηχανορραφίας σας.

— Τὰς ραδιουργίας, τὰς συνωμοσίας, τὰς μηχανορραφίας μου ! ἐπανέλαβεν ὁ Νικόλαος Δαυίδ, ἀπομακρυνθεὶς τοῦ παραδόξου μοναχοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλ' ὅστις ἐφαίνετο, ὅτι ἐγίνωσκεν αὐτὸν ἄριστα.

— Ναί, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, διαθέσας καταλλήλως τὰ εὐρέα ὦτά του, ἵνα δεχθῶσι τὴν ἐξομολόγησιν καὶ ἑνώσας τοὺς δύο ἀντίχειρας ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων χειρῶν του· ἀφοῦ δέ μοι εἴπητε τὰ πάντα, δώσατέ μοι τὰ ἔγγραφα καὶ ἴσως ὁ Θεὸς μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ δώσω ὑμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

— Τίνα ἔγγραφα ; ἀνεφώνησεν ὁ ἀσθενὴς μὲ φωνὴν τόσον ἰσχυρὰν καὶ ἔντονον, ὡς ἐὰν ἦτο ἐντελῶς ὑγιής.

— Τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ὁ ὑποτιθέμενος ἱερεὺς ἐκόμισεν ὑμῖν ἐξ Ἀβινιῶνος.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΤΕΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ

[Διήγημα *Elie Berthet*]

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενο· φύλλον.]

Βεβαίως σπουδαῖον ἦτο ν' ἀνάψῃ τις πυρεῖον, εἰς τὸ ἀνάπλεων ἀερίων ἐκεῖνο μέρος, ἕνεκα τῆς προσφάτου καταπτώσεως τοῦ ἄνθρακος, διὰ τοῦτο, πρὶν ἢ ἀποκριθῇ εἰς τὸν φίλον του ὁ Ἀντώνιος, ἐξήτασε λεπτομερῶς τὴν ἔτι καίουσαν λυχνίαν. Ὁ Ἀντώνιος, λίαν πεπειραμένος περὶ τὰ τοιαῦτα, δὲν ἐθεώρησε μέγιστον τὸν κίνδυνον, διότι ἀπεκρίθη :

— Ἠμποροῦμεν ἀκόμη νὰ τας ἀνάψωμεν, ἀλλὰ γρήγορα. . . ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγο θὰ ἦναι πολὺ ἀργά

Ἔσπευσαν ν' ἀνάψωσι πυρεῖα δι' ὧν ἦσαν ἐφωδιασμένοι καὶ αἱ λυχνίαι ἀνήφθησαν ἄνευ τινὸς ἀπευκταίου. Παρετήρησαν ὅτι ἡ πρὸ μικροῦ γενομένη κατάρρηξις, κατέλαβεν ὄχι μόνον τὴν στοὰν τῆς εἰσόδου, ἀλλὰ καὶ τὸ ἥμισυ τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Πάντα ταῦτα ἐσχημάτιζον σημαντικὸν ὄγκον, θὰ ἦτο δὲ παραφροσύνη ὅπως δοκιμάσῃ τις ν' ἀνοίξῃ δίοδον· ὤφειλον λοιπὸν ἀλλαχοῦ νὰ ζητήσωσι τὴν σωτηρίαν των, ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατόν.

— Ἀντώνιε, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Λεονάρδος, σὺ θὰ ἠξεύρεις τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ μεταλλείου· ὑπάρχει ἀπ' ἐδῶ στοά τις φέρουσα εἰς τὰ ὀρύγματα τῶν κλιμάκων ;

— Δὲν ἐπῆγα μακρύτερα ἀπὸ τὸν στύλο τῆς *Μελανῆς Παρθένου*, ἀπεκρίθη κατηφὴς ὁ Ἀντώνιος. Δὲν ἐργάζονται πλειὰ μακρὰ ἀπ' ἐδῶ . . . θὰ ἦναι περισσότερο ἀπὸ τριάντα ἢ σαράντα χρόνοι . . . καὶ ἀκόμη ποιὸς ἠξεύρει ! Λέγουν ὅτι ἔβγαλαν ἀπὸ ὅλαις ταῖς μεριαῖς τὴν ξυλεία, καὶ ὅτι ἄφισαν νὰ πέσουν καὶ στοαῖς καὶ ἀνθρακῶνες . . . χαθήκαμε !

Κατὰ δυστυχίαν ὁ Ἀντώνιος δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ φόβου του. Αἱ νεάνιδες ἤκουσαν τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Ἀντωνίου.

— Τί λέγεις, Ἀντώνιε, ἀνεφώνησεν ἔντρομος ἡ Γερτρούδη, ἐτάφημεν λοιπὸν ζῶντες ;

Ὁ Ἀντώνιος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποκριθῇ.

Ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ψιθυρίζουσα :

— Ἄχ ! δυστυχῆ μου πάτερ, τίς θά σε παρηγορήσῃ ;

Εἶτα δὲ στρεφομένη πρὸς τὸν Λεονάρδον προσέθηκε δι' εὐσταθοῦς φωνῆς :

— Μή μας κρύπτετε τὴν ἀλήθειαν· θὰ ἔχωμεν τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀκούσωμεν . . . δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς ; Πρέπει νὰ προετοιμασθῶμεν διὰ ν' ἀποθάνωμεν ὡς χριστιανοί !

— Ὑπάρχει ἐλπίς, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Λεονάρδος βεβαίως εἰς τὸ στρῶμα τοῦτο τοῦ μεταλλείου εὑρίσκεται ἑτέρα ἔξοδος, ἐκτὸς τῆς γνωστῆς μας, διότι, καθ' ὃν χρόνον τὸ στρῶμα τοῦτο ἦτο εἰς ἐκμετάλλευσιν, δύο τοὐλάχιστον ὀρύγματα ἦσαν ἀναπόφευκτα πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος. Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι τὰ ὀρύγματα εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ καὶ σήμερον ἐν χρήσει. Ἐὰν λοιπὸν ἡ καταρρηξις μᾶς ἀποκλείει τῆς ὁδοῦ τοῦ μεγάλου ὀρύγματος, θὰ εὕρωμεν ἐδῶ δίοδον, ἥτις νά μας φέρῃ εἰς τὰ ὀρύγματα τῶν κλιμάκων.

— Λησμονεῖτε ὅμως ὅτι καθ' ὃν χρόνον ὁ πάππος μου ἔζη καὶ ὅτε ἡ *Βασιλικὴ* φλὲψ ἐξεμεταλλεύετο, ἠρκοῦντο εἰς ἓν μόνον ὄρυγμα διά τε τὴν ἐξαγωγὴν καὶ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος ;

Ὁ Λεονάρδος ἐγνώριζε τοῦτο κάλλιστα· οὐχ ἧττον ἐπέμενεν εἰς τὴν πεποίθησίν του, ὅτι θὰ εὕρισκον δευτέραν δίοδον.

— Θάρρος, δεσποινίς, θ' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς αὐτῆς, ἔλαβον προφυλάξεις λίαν χρησίμους Ἐντὸς τοῦ σάκκου, τὸν ὁποῖον φέρω, εὑρίσκονται προμήθειαι, ἔλαιον καὶ διάφορα ἄλλα χρειώδη, ἐλάβομεν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρακωρυχείων, ἐργαλεῖά τινα διὰ πᾶσαν περίπτωσιν.

Οὕτως ὁμιλῶν, ἐδείκνυε πέλεκυν ἀνηρτημένον ἐκ τῆς βυρσίνης αὐτοῦ ζώνης.

— Ὁ Θεὸς μᾶς προστατεύει, σᾶς λέγω, ἐξηκολούθησεν ἐνθουσιῶν, δὲν θ' ἀνεχθῇ ν' ἀποσβεσθῶσιν ἐντὸς τοῦ πενθίμου αὐτοῦ τόπου, αἱ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου πολύτιμοι αὐταὶ ὑπάρξεις !

— Ὅσον διὰ 'μένα, ἠμπορῶ ν' ἀποθάνω μὲ ὑπομονήν, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, ἂν ἤξευρα ὅτι τὰ καϋμένα τὰ κορίτσια, θὰ ἦσαν ἀσφαλισμένα ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὴν αὐλὴ τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἡ Γερτρούδη ἔθλιψε πυρετωδῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἐξαδέλφου της, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἡ Ἀμαλία εἶπε μετὰ διαχύσεως:

— Ὅλοι πρέπει νὰ ὑποστῶμεν τὴν αὐτὴν τύχην· ἐὰν ἡ Γερτρούδη καὶ ἐγὼ σωθῶμεν, διατί νὰ μὴ σωθῆτε καὶ σεῖς ;

— Ἐμπρός ! εἰς τὸ ἔργον ! ἀνέκραξεν ὁ Λεονάρδος, πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶμεν τοῦ χρόνου ἕως ὅτου. . .

Ἐσιώπησεν.

— Ἕως ὅτου αἱ δυνάμεις μας δὲν ἐξαντληθῶσι, δὲν ἔχει οὕτω ; — προσέθεσε χαμηλοφώνως ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη, — καὶ ὁ ἀὴρ ὃν ἀναπνέομεν δὲν μολυνθῇ.

Πάραυτα πάντες ἡτοιμάσθησαν, πρὸς ἀ-

ναζήτησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Λεονάρδου ὑποτεθείσης δευτέρας διόδου.

Ἡ Δίοδος.

Ὁ ἀνθρακὼν τῆς *Μελαγῆς Παρθένου* ἦτο πλήρης περιστροφῶν καὶ ἑλιγμῶν, πρὸς δὲ ἀπεφραγμένος ἐκ χώματος καὶ λίθων.

Αἱ νεάνιδες καὶ οἱ ἐργάται, κρατοῦντες τὰς λυχνίας των, ἐζήταζον ἐπισταμένως, ἀλλὰ μάτην! οὐδὲν ἐνέφαινε τὴν ὕπαρξιν στοᾶς.

Βαρέως αἱ ἀτυχεῖς κατεβλήθησαν, φρικώδης δὲ ἀπόγνωσις ἀπεικονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου των. Ἡ Ἀμαλία καὶ ἡ Γερτρούδη ἐκάθησαν ἐπί τινος δοκοῦ σκωληκοβρώτου, ὁ δὲ Ἀντώνιος, κατηφής, ἵστατο πλησίον των.

Ὁ Λεονάρδος μετ' ἀκουράστου ἐπιμονῆς παρετήρει μετ' ἐνδιαφέροντος ἴχνη τινὰ διαυλακοῦντα τὸ ἔδαφος τοῦ μεταλλείου· παρηκολούθησε δὲ κρατῶν τὴν λυχνίαν του τὰ ἴχνη ἐκεῖνα, τὰ φέροντα εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ἀνθρακῶνος, ἔνθα ἀπροσδοκήτως ἐχάνοντο ὑπὸ σωρὸν ἐρειπίων.

Ἐπὶ τέλους ὁ Λεονάρδος ἀνεκάλυψε μεταξὺ τῶν χωμάτων, καὶ τῆς στέγης τοῦ ἀνθρακῶνος, ὀπήν τινα, ἥτις ὑπέκρυπτεν ἴσως κοίλωμά τι. Ἐζήτησε καὶ εὗρεν, ἐκ τῶν διεσπαρμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δοκὸν σεσηπυῖαν μεταχειρισθεὶς πρὸς καταμέτρησιν τοῦ βάθους τῆς ὀπῆς, ἀλλὰ καταβυθισθείσης τῆς δοκοῦ ἐντὸς αὐτῆς ἀπήντησε κενόν.

— Ἀντώνιε! δεσποινίδες! ἐκραύγασεν ἔνθους. τρέξατε . . . εὗρον τὴν δίοδον τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν.

Ἡ Ἀμαλία καὶ ἡ Γερτρούδη ἔδραμον, ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐξαπατηθεῖσα ἐλπίς των, ὅτε εὑρέθησαν πρὸ ἀδιαβάτου τοίχου. Ὁ Ἀντώνιος ἐθεώρησε πέριξ, καὶ εἶπεν ὀργίλως πως:

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ δρόμος; χωρὶς ἄλλο ὀνειρεύεσαι.

— Δὲν βλέπεις τὰ ἴχνη αὐτὰ τῶν τροχῶν, ὑπέλαβεν ὁ Λεονάρδος· ἀναντιρρήτως εἶνε τὰ ἴχνη τῶν χειραμαξῶν τῶν πρὸς μεταφορὰν τῶν γαιανθράκων, πρὶν ἔτι ἐφευρεθῶσιν αἱ σιδηραῖ ραβδώσεις. Εὑρισκόμεθα λοιπὸν βεβαίως ἐπὶ τῆς στοᾶς. Δύνασαι δὲ νὰ διακρίνῃς τοῦτο ἀπὸ τὰ ἴχνη αὐτὰ τὰ ὁποῖα καθίστανται αἰφνιδίως ἀφανῆ, ὑπὸ τὰ ἐρείπια ταῦτα· τοῦτο εἶνε βεβαία ἀπόδειξις ὅτι εὑρισκόμεθα πρὸ καταρρεύσεως ἀβαθοῦς, μετά τινων δὲ στιγμῶν ἐργασίας, θὰ ἀνακαλύψωμεν τὴν στοάν.

Ὁ Ἀντώνιος ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ὀξυνοίας τοῦ συντέχνου του.

— Εἶναι σωστό, ἔλεγε θαυμάζων εἰς ἑκάστην παρατήρησιν τοῦ Λεονάρδου, ἔχεις δίκαιον . . . πῶς τὸ κατάλαβες;

— Λοιπόν, κύριε Λεονάρδε, ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία τεταραγμένη, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν λανθάνεσθε, ποῦ θὰ μας ὁδηγήσῃ ἡ νέα αὕτη στοά;

— Ἀγνοῶ, δεσποινίς, ἀλλ' ἐλπίζω, εἰς τὴν σωτηρίαν . . . Ἐμπρός! Ἀντώνιε, ὁ καιρὸς ἐπείγει· ἐπὶ τὸ ἔργον! Καὶ ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα νὰ συνεργασθῶμεν, ἕνεκεν ἐλλείψεως ἐργαλείων, θὰ βοηθῇ ὁ εἷς τὸν ἄλλον . . . ἀρχίζω . . . δός μοι τὴν σκαπάνην σου.

Καὶ ἔλαβε τὴν ἐκ τῆς ζώνης τοῦ Ἀντωνίου κρεμαμένην σκαπάνην ἀρξάμενος τῆς ἐργασίας μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος. Ἡ Ἀμαλία τῷ εἶπε φιλικῶς:

— Ἐὰν ἡ ῥώμη, τὸ θάρρος, καὶ ἡ νοημοσύνη ἰσχύουσι, θὰ ἐπανίδωμεν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Φίλοι, ἐστὲ βέβαιοι, ὁ πατήρ μου θ' ἀμείψῃ γενναίως τὴν ἀφοσίωσίν σας.

Ὁ Λεονάρδος ἠγέρθη καί:

— Θά μας ἀνταμείψῃ, δεσποινίς; ὑπέλαβε μετὰ πικρίας.

Καὶ ἐπανήρχισε τὴν ἐργασίαν του· ἡ Ἀμαλία ἀπεμακρύνθη βραδέως, ἐπανακαθήσασα ἐπὶ τῆς δοκοῦ, πλησίον τῆς Γερτρούδης.

Οἱ δύο ἀνθρακωρύχοι ἀλληλοδιαδόχως καὶ δραστηρίως εἰργάσθησαν ἐπὶ μίαν ὥραν. Ὁ Λεονάρδος δὲν ἠπατήθη εἰς τὰς προβλέψεις του. Καθ' ὅσον ἡ ἐργασία προὐχώρει παρουσιάζοντο ἡ στέγη καὶ τὰ τοιχώματα στοᾶς τινος.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔδαφος δὲν ἦτο στερρεόν, ὑπεχώρει εὐκόλως εἰς τὰς ἡνωμένας προσπαθείας τῶν δύο ῥωμαλέων νέων, καὶ ἡ ὀπὴ ταχέως ἐμεγεθύνθη.

Ἤδη ὁ Λεονάρδος, παρατηρῶν διὰ τῆς λυχνίας του ἐντὸς τῆς κοιλότητος, εἶδεν ὅτι ἡ στοὰ ἦτο ἐλευθέρα.

Κραυγὴ ἠκούσθη ταυτοχρόνως.

Ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη, ἐξηντλημένη ὑπὸ τοῦ κόπου, τῆς ἀναπνοῆς τοῦ μεμολυσμένου ἀέρος, καὶ ἰδίως ὑπὸ τῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας, εἶχε πέσει λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Γερτρούδης. Ὁ Λεονάρδος ἔδωκεν εἰς τὸν σύντροφόν του τὴν σκαπάνην, ἣν ἐκράτει κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καί,

— Ἐξακολούθει, τῷ εἶπε, πᾶν λεπτὸν παρερχόμενον εἶναι πολύτιμος ἀπώλεια.

Καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν Ἀμαλίαν, ἥτις εἶχεν ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις.

Ἂν καὶ ἡ Γερτρούδη ἦτο καὶ αὐτὴ ἐξηντλημένη, ἐν τούτοις τὴν ὑπεστήριζεν ὅσον αἱ δυνάμεις της τῇ τὸ ἐπέτρεπον.

Φθάσας ὁ Λεονάρδος ἐγονυπέτησεν, ὅπως ὑπεγείρῃ τὴν θελκτικὴν κεφαλὴν τῆς Ἀμαλίας. Καθ' ὃν δὲ χρόνον οὗτος ἐφρόντιζε διὰ τὴν λιπόθυμον Ἀμαλίαν, ἡ Γερτρούδη ἐβύθιζε τὸ ῥινόμακτρόν της ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὅπερ ἐσχηματίζετο ἐκ τῶν ἐκ τοῦ θόλου πιπτόντων σταγόνων καὶ δι' αὐτοῦ ἔβρεξε τὸ μέτωπον τῆς λιποθύμου Ἀμαλίας, ἥτις ἀνέλαβε μετὰ μικρὸν τὰς αἰσθήσεις της, καὶ ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Λεονάρδου, ὅστις ἵστατο κεκλιμένος παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ μεγίστης ἀγωνίας.

— Εὐχαριστῶ . . . φίλε μου . . . εἶμαι καλλίτερα . . . εἶμαι καλά, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, καὶ μειδιῶσα ἡ Ἀμαλία.

Καὶ προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ. Ὁ Λεονάρδος δὲν ἀπεμακρύνθη αὐτῆς, καθότι ἐνόμισεν ὅτι ἡ μικρὰ καὶ παγετώδης της χεὶρ ἐκράτει τὴν ἰδικήν του. Ἡ ἔνδειξις ἐκείνη τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ λέξις ἐκείνη: *φίλε μου*, τὴν ὁποίαν ἡ ὡραία καὶ σεμνὴ νεᾶνις προτέφερε, τὸν συνεκίνησαν βαθέως.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Ἀντώνιος ἀνέκραξε:

— Λεονάρδε, ἠμποροῦμε νὰ περάσωμεν!

Ὁ Λεονάρδος ἔστη ἀκίνητος, καὶ ἐφάνη μὴ ἀκούσας τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην εἴδησιν.

— Ἂς περάσωμεν λοιπὸν ταχέως, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, ἐπιθυμῶ ν' ἀφήσω γρήγορα τὸ τρομερὸν αὐτὸ μέρος. Ἡ δεσποινὶς Ἀμαλία, πιστεύω, ἠμπορεῖ τώρα νὰ περπατῇ.

— Ναί, ναί . . . ἐψέλλισεν ἡ Ἀμαλία.

Ἀλλ' ἐγερθεῖσα ἠσθάνθη τὰς κνήμας της καμπτομένας. Ὁ Λεονάρδος μετὰ δειλίας τῇ ἐπρότεινε νὰ την ὑποστηρίξῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἠρνήθη, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα τῆς Γερτρούδης διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ ἀνθρακῶνος.

Τῷ ὄντι, εἶχον κατορθώσει ν' ἀνοίξωσι τὴν εἴσοδον τῆς στοᾶς, ὁ δὲ Ἀντώνιος, ὠθούμενος ὑπὸ περιεργείας, εἰσεχώρησεν ἐντὸς αὐτῆς. Ὁ ἀὴρ δὲν ἐφαίνετο μεμολυσμένος, ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκεῖνον τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς *Μελαγῆς Παρθένου*· ἡ φλὸξ τῆς λυχνίας, τὸ ἀλάνθαστον αὐτὸ σημεῖον, εἶχεν ὠχριάσει μόνον ὀλίγον. Ἠδύναντο ὅθεν νὰ εἰσέλθωσιν ἀκινδύνως, αἱ δὲ δύο νεάνιδες, ὑπερπηδήσασαι τὰ ἐρείπια, εὑρέθησαν ἐντὸς τῆς διόδου.

Πράγματι, ἡ στοὰ ἐκείνη ἐχρησίμευε, πρὸς μετακόμισιν τῶν γαιανθράκων, ὡς ὀρθῶς εἶπεν ὁ Λεονάρδος, δὲν ἦτο δὲ ἐσκαμμένη ἐντὸς τοῦ ἄνθρακος, ἀλλ' ἐπὶ σκληροῦ βράχου, ὅστις, ἐκτός τινων διηθήσεων ὕδατος, ἐπὶ πολὺ ἀντέστη εἰς τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν, διὸ οὐδεμία κατάρρηξις παρετηρεῖτο.

Ἔσπευσαν τοσοῦτον, ὅσον ἡ κατάστασις τῆς Ἀμαλίας τὸ ἐπέτρεπε. Συχνάκις ἡ δίοδος τοσοῦτον καθίστατο στενή, ὥστε αἱ δύο φίλαι δὲν ἠδύναντο νὰ βαδίζωσι κατὰ μέτωπον, καὶ τότε ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη ἠναγκάζετο νὰ στηρίζῃ τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς προπορευομένης Γερτρούδης. Ἐπὶ τέλους ἡ Ἀμαλία ἠρώτησε μετ' ἀγωνιώδους φωνῆς:

— Ποῦ πηγαίνομεν;

— Δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Λεονάρδος, ὑποθέτω ὅτι ἡ στοὰ αὕτη φέρει εἰς τὰ ὀρύγματα τῶν κλιμάκων . . . ἐντὸς ὀλίγου ἴσως θὰ ἤμεθα, μακρὰν παντὸς κινδύνου.

— Πιστεύσετε εἰς τὸν Λεονάρδον, δεσποινίς, προσέθηκεν ὁ Ἀντώνιος, σοῦ εἶναι ἕνας! Ἴδετε πῶς ἐξετρύπωσεν αὐτὸν τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν;

— Αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην θά τῳ ὀφείλομεν, ἐψιθύρισεν ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη.

Ὁ Λεονάρδος ἐν τούτοις, μ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν βεβαιότητά του, δὲν ἦτο οὐδόλως πεπεισμένος ὅτι δὲν ὑφίστατο πλέον κίνδυνος, διὸ ἐβάδιζε πρῶτος, συσπῶν τὰς ὀφρῦς, καὶ προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ ποῦ ἐπερατοῦτο ἡ μυστηριώδης ἐκείνη δίοδος.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

Β. Θ. Ι.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.*